

шепнѣше той. Ахъ, Леила! Въ какви тъмни и мрачни пропасти се спущахъ! Какви ужасни призраци! ...

И отеднажъ, като млѣкна, шахътъ закри лице съ рждѣтъ си, сѣкашъ се боеше да не види отново прѣдъ себе си призрацитѣ, които го измжчваха прѣди.

И като се поуспокои малко, болниятъ пакъ се огледа и, като видѣ сжщия Али Керимъ, закритъ въ сѣнка, едва чуто прошепна;

— Кой е този? Кой лежи тукъ въ моята спалня?

— Това е Али Керимъ — отвърна жена му.

— Али Керимъ! — като ехо повтори шахътъ, като намръщи вѣжди, и потърка чело, сѣкашъ се стараеше да си припомни нѣщо, изчезнало изъ ослабѣлата му память.

Леила се догади какво се силѣше да си припомни той, но не се рѣшаваше да му напомни, като се боеше, да го не разтревожи и го развълнува съ неприятни спомени.

— Какво прави той тукъ?... защо спи той тукъ? — не слѣдъ дълго питаше шахътъ, като гледаше разсѣяно на спящия Али Керимъ.

— Той те лѣкува... — каза Леила. — Седемъ дни и седемъ ноци прѣкара той при тебе, безъ да спи прѣзъ всичкото врѣме... Старецътъ се измжчи — и ето, сега сънътъ го надви... Той те спаси отъ смъртта! Той те върна при мене... Добритѣ духове сж милостиви надъ насъ!...

— Така!... Нека спи... И ти, мила моя, и ти ме остави... поуморихъ се и, може би, сега ще заспя спокойно... — прошепна болниятъ, като закри очи.

Леила го погали още еднажъ и тихо излѣзе навънъ.